

Naar school

‘Ik heb er echt geen zin in vandaag.’ Salina propt het laatste boek in haar schooltas. Hopeloos richt ze haar blik op Aaron terwijl ze haar tas dicht ritst.

‘Hoezo?’ Aaron trekt een wenkbrauw op. ‘Het is toch leuk? Kom op, zusje. Dit is de eerste keer dat we naar school gaan in een grote stad. Er zullen vast een hoop leuke meiden rondlopen. Als dat zo is, is de verhuizing vergeven.’

‘Oh, Aaron, alsjeblieft. Jij en je meidengedoe. Ik word er gek van. Ik ga er vandoor. Ik ben zo zenuwachtig dat je mij kunt opvegen als ik te laat kom.’

‘Maak je niet druk. Het komt vast goed, drama-queen.’

‘Hoezo? Het feit dat wij naar dezelfde school gaan, is niet niks. We komen waarschijnlijk in dezelfde klas. Je zorgt wel vaker voor problemen.’

Aaron zet een pruillip op. ‘Ik kan er toch ook niks aan doen dat ik een keer ben blijven zitten. Dat we in dezelfde klas komen, maakt het wat minder pijnlijk. Voor mij dan.’ Hij grijnst. ‘Het wordt vast heel gezellig.’

Met rollende ogen checkt ze nog even of ze alles bij zich heeft. ‘Shit, ik ben mijn agenda vergeten,’ kermt ze. ‘Ik ben zo terug.’

Boven aangekomen, stopt ze voor haar kamer. De deur staat open. Een akelig gevoel overvalt haar als de lichten

in de gang flikkeren. Het wordt donkerder om haar heen. Ze heeft het eerder meegemaakt, in een droom. De laatste tijd had ze vaker van die angstaanjagende dromen. Dit moet er weer een zijn. Ze weet het zeker. Haar ogen gaan de kamer rond en blijven vervolgens op de kast gericht. Zacht gekraak is hoorbaar. Haar hart gaat tekeer terwijl haar ogen nog altijd op de kastdeur zijn gericht. ‘Wakker worden ... wakker worden,’ fluistert ze tegen zichzelf. De deur gaat langzaam open, ademloos kijkt ze toe. Ze ziet een zwart gat dat naar nergens heen leidt. Plotseling verschijnen er twee lichtpuntjes die op een paar ogen lijken. Er springt een gedaante uit de kast.

Salina deinst achteruit.

Met een snelle beweging en luid gekreun komt het monsterachtige wezen op haar afgekropen. Ze gilt als hij zich voor haar neus groot maakt.

De gedaante neemt een menselijke vorm aan en kijkt haar strak aan. Hij zit onder de modder. Het water dat uit zijn mond stroomt, weerhoudt hem ervan om iets te zeggen.

Zijn modderige hand probeert haar te grijpen.

Salina deinst achteruit.

‘Ga,’ kreunt het monster. Als zijn hand haar aanraakt, schrikt ze wakker. Schreeuwend schiet ze rechtop in bed. De kamer is leeg en het is niet langer donker. Alweer een nachtmerrie. Ze zucht en kijkt op haar alarmklok: 8:00 uur 's morgens. Ze schrikt opnieuw als ze zich realiseert dat ze om halfnegen op school moet zijn. ‘Shit ... shit ...’ Ze springt uit bed, poetst haar tanden en graait wat

kleding van de plank. Ze heeft een hekel aan school en als ze niet opschiet, komt ze ook nog eens te laat op haar eerste schooldag. ‘Aaron!’ roept ze terwijl ze naar beneden rent. Ze vindt hem in de keuken, klaar voor school. Hij neemt een appel van de fruitschaal. ‘Had je mij niet wakker kunnen maken?’ snauwt ze.

Haar broer antwoordt niet. Hij haalt enkel zijn schouders op.

‘En bedankt.’

‘Ik hoop dat we dezelfde lessen hebben. Ik kan niet wachten om je een beetje te treiteren.’ Aaron neemt een hap van zijn appel.

Salina negeert zijn opmerking, pakt haar rugzak en gooit hem over haar schouder. ‘Ik ga.’ Hoofdschuddend verlaat ze de keuken.

‘Sal, wacht nou even. Ik ga mijn best doen om als de perfecte grote broer over te komen.’

‘Je gedraagt je, Aaron. Ik meen het!’ De grijns op zijn lippen bevalt haar niet. ‘Donder op ...’ Grinnikend duwt ze hem weg. Ze trekt een sprintje naar de auto om zijn reactie te ontwijken.

‘Hé, wacht op mij!’ Hij rent achter haar aan. ‘Man, wat is het verschrikkelijk warm.’ Hij neemt een slok koud water uit zijn waterfles. De zon schijnt een gouden gloed over zijn blonde haar. Door de felle stralen lijken zijn groene ogen van kleur veranderd. Hij kruipt achter het stuur. Salina gaat naast hem zitten en doet haar gordel om. Aaron start de auto en rijdt weg. Het is slechts tien

minuten rijden naar school. Toch lijkt de rit een eeuwigheid te duren.

Salina tuurt door het zijraam naar buiten. De aangename warmte van de zomerzon streekt haar huid. Het maakt haar wat slaperig. De bomen schieten voorbij als ze langs het park rijden. Hier en daar staan wat speeltoestellen, kleine kinderen spelen onder toezicht van hun ouders.

‘Het zit me nog steeds niet lekker,’ zegt ze zachtjes.

‘Wat niet?’

‘Nou gewoon: een nieuw huis, een nieuw begin en zo.’

‘Het went wel, geef het wat tijd.’ Ze zucht en kijkt weg.

De school komt in zicht.

Aaron parkeert de auto en stapt uit. Overal staan studenten met elkaar te kletsen. ‘Kijk, daar is het!’ schreeuwt hij opgewekt.

Salina’s gezicht betreft als ze door heeft dat alle ogen plotseling op hen zijn gericht. ‘Luister, doe normaal, oké? Zet ons alsjeblieft niet voor schut.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Maak je niet druk.’